

Meddelelser

DÉFENSE SOCIALE-KONGRESSEN I STOCKHOLM.

Femte internationella socialskyddskongressen hölls i Stockholm d. 25—30 augusti 1958 med cirka 170 deltagare från ett 30-tal länder, däribland alla nordiska länderna. Deltagandet i kongressen var icke begränsat till medlemmar i Société internationale de défense sociale. Bland deltagarna kan nämnas italienske justitieministern, professor G. Gonella, dr L. Radzinowicz, Cambridge, makarna Sheldon och Eleanor Glueck, U.S.A., och professor B. Di Tullio, Rom. F. N. representerades av professor M. López-Rey, chef för Section of Social Defence.

Kongressen, som hade förberetts av en organisationskommitté med hovrättspresidenten Herman Zetterberg som ordförande, öppnades i närvaro av H.K.H. Prins Bertil av den svenske justitieministern Ingvar Lindell. Till ordförande vid kongressen valdes advokaten Filippo Gramatica, Genua, ordförande i Société internationale de défense sociale, och till generalsekreterare professor Ivar Strahl, Uppsala. Till ordförande i resolutionskommittén utsågs professor Thorsten Sellin, Philadelphia.

Före de egentliga förhandlingarna talade bl. a. nuvarande hovrättspresidenten Björn Kjellin till tioårsminnet av antagandet av F. N:s Declaration of Human Rights, och höll dr Radzinowicz ett minnestal över miss Margery Fry.

Förhandlingsämne vid kongressen var „Administrativa och judiciella åtgärder beträffande socialt missanpassad ungdom“. Ämnet var uppdelat i tre avdelningar, som vid kongressen behandlades i tur och ordning efter varandra. Den första frågan gällde Utvecklingsstadierna hos socialt missanpassad ungdom. Generalrapportörer i denna fråga var Maurice Veillard, ordförande i barndomstolen i Lausanne, och den franske psykiatern Jean Dublineau. Generalrapportörer beträffande den andra frågan, Organisationen av de myndigheter som har att ingripa, var generaldirektören Ernst Bexelius, Stockholm, och professor Paul W. Tappan, U.S.A., och beträffande den tredje frågan, som gällde åtgärderna mot missanpassad ungdom, presidenten för Queens College, Cambridge, A. L. Armitage och professor Stanislaw Plawski, Lódz.

En stor samling rapporter hade ställts till generalrapportörernas förfogande. Till kongressen hade vidare omfattande rapporter utarbetats av Centro Nazionale di Prevenzione e Difesa Sociale i Milano (tryckt, 126 s.), av Department of Criminal Science, Faculty of Law, University of Cambridge (stencilerad, 118 s.) och av Instituto Interamericano de Defensa Social i Caracas. Centre d'études de défense sociale de l'Institut de droit comparé de l'Université de Paris hade låtit utarbeta en bok, Les enfants et les adolescents socialement inadaptés. Problèmes juridiques et médico-psychologiques, (Edition

Cujas, Paris 1958, 312 s.), vilken utgavs under ledning av le Procureur Général A. Besson.

Den första frågan behandlades under ordförandeskap av dr Radzi-nowicz. Åtskilliga talare framhöll, att man kan urskilja olika utvecklingsstadier, psyko-fysiologiskt och socialt, innan den unga människan uppnår fullvuxenstadiet, och att man borde ta hänsyn därtill när det gällde åtgärder mot lagöverträdare. Adv. Gramatica förordade ett system som för alla, unga eller gamla, tillhandahöll lämpliga åtgärder, avpassade med hänsyn till vars och ens personlighet; några i lag angivna gränser behövdes icke för dessa åtgärder. Häremot invändes, bl. a. av Jean Chazal, ledamot av Cour d'Appel i Paris, att ett sådant system var en framtidsstanke, och att man måste anpassa sig efter nuet. Man måste därför laborera med åldersgränser, även om man därvid borde söka åstadkomma ett så smidigt system som möjligt. Prof. López-Rey yttrade, att man kan ange skäl för och emot varje gränsdragning; varje grupp har sina problem, och det var ej motiverat att skapa en särskild grupp av t. ex. 18—25-åringar. Frågan om gränsdragningen är en del av det större problemet, nämligen att åstadkomma individuell behandling. I de vid slutet av kongressen antagna resolutionerna uttalade man dock, att människan innan hon nådde full mognad passerade ett stadium, kallat „jeune adulte“, som fordrade speciella åtgärder. Beträffande den övre gränsen för denna period framkom olika meningar. I resolutionerna säger man, att den sträcker sig ända till 25-årsåldern.

Den andra avdelningens förhandlingar leddes av Paul Cornil, secrétaire général i belgiska justitiedepartementet. Här framfördes argument för och emot ungdomsdomstolar och barnavårdsnämnder. Diskussionen rörde framför allt frågan om hur den individuella rätts-säkerheten skall garanteras. Under debatten framhölls emellertid, att det knappast var någon mening att göra en generell jämförelse mellan ungdomsdomstolar, å ena sidan, och barnavårdsnämnder, å den andra, eftersom variationerna inom vardera organisationsformen var högst betydande. Kongressen avstod medvetet från att taga ståndpunkt till förmån för endera organisationsformen. Man uttalade, att målet för samhällsåtgärderna, vilket är att förebygga brottslighet och att åstadkomma social återanpassning, kan nås på olika vägar; man får taga hänsyn till varje lands traditioner och institutioner. Vissa minimikrav ville man dock ställa på det beslutande organet. I detta avseende uttalades bl. a., att organet borde vara utrustat med fackutbildad och erfaren personal, att åtminstone en person med juridisk utbildning borde närvara (dock ej nödvändigtvis som ledamot) och att möjlighet skulle finnas till besvär som garanti för barnets och dess familjs rätt.

Ordförande under behandlingen av den tredje frågan var Marc Ancel, ledamot av Cour de Cassation i Frankrike. Under diskussionen underströks från alla håll behandlingstanken. Beträffande de olika åtgärderna ansåg man det nödvändigt, att lagen angav förutsättningarna, men också att stor frihet lämnades åt de verkställande organen

att utforma behandlingen. Man underströk även, att man borde ge möjlighet att lätt byta en åtgärd mot en annan under behandlingens gång. Det betonades vidare, att det är angeläget att vidtaga förebyggande åtgärder som tar sikte på de allra yngsta barnen. Beträffande gruppen „jeune adultes“ framhöll man, att det måste skapas en särskild ordning, som skiljer sig både från den som avses för yngre och från den som tillämpas för vuxna. Det fordras åtgärder som är utformade för att tillgodose just de behov som föreligger för denna åldersgrupp. Meningen torde emellertid icke ha varit att icke också andra åtgärder skall kunna tillgripas, om så finnes påkallat.

I en slutresolution gjordes ett allmänt uttalande. Man förordade, att man överväger i vad mån principerna för behandlingen av unga lagöverträdare kan, med nödvändiga modifikationer, utsträckas till den kriminalrättsskipning som avses för vuxna.

Under kongressen fick deltagarna besöka olika anstalter inom barnvården och kriminalvården. Mottagningar för kongressdeltagarna gavs av Svenska kriminalistföreningen och Stockholms stad. Vidare gjordes besök på Millesgården och Drottningholmsteatern, och kongressen avslutades med en gemensam middag.

Carl Holmberg.

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB.

Ved mødet den 22. oktober 1958 indledte fængselspræst E. Hindse Nielsen og vicedirektør A. Hye-Knudsen om „Løsladelse af fanger dømt på livstid“. Foredragene er gengivet andetsteds i dette hefte.

I den efterfølgende diskussion deltog overlæge Stürup, fængselsinspektør Borgsmidt-Hansen, professor Hurwitz, fængselsinspektør Rafael, fængselsdirektør Tetens, landsretspræsident Erik Andersen og rigsadvokat Olafsson.

Jon Johnsen.

DE FORENEDE NATIONER.

De forenede Nations europæiske rådgivende gruppe vedrørende forebyggelse af kriminalitet og behandling af lovovertrædere afholdt sin fjerde session i Genève i dagene 11.—21. august 1958. Mødets hovedemner var: fangearbejde, unge lovovertrædere med særligt henblik på gruppen „young adults“, abnorme og vanemæssige lovovertrædere samt seksualforbrydere. Forhandlingerne lededes af Sir *Lionel Fox*, England. Fra de nordiske lande deltog følgende delegerede: fra Danmark fængselsdirektør *H. Tetens*, overlæge, dr. med. *G. K. Stürup* og professor, dr. jur. *Knud Waaben*; fra Finland överdirektör *V. Soine*, docent, jur. dr. *Inkeri Anttila* og pol. mag. *Ann-Lis Österholm*; fra Norge riksadvokat *A. Aulie*, ekspedisjonssjef *Johs. Halvorsen* og professor, dr. med. *G. Langfeldt*; fra Sverige byråchef *Torsten Eriksson*, byråchef *C. H. Ericsson* og med. dr. *K. E. Törnquist*.

K. W.